

kers tilstedeværelse i Forbundsrepublikken Tyskland er deponeret.

For Danmarks vedkommende vil protokollens godkendelse finde sted i form af ratifikation.

Ved fremsættelsen af forslaget udtalte *stats- og udenrigsministeren* bl. a.:

„Spørgsmålet om *Tysklands indtræden som allieret vestmagt* 10 år efter den anden verdenskrigs afslutning må nødvendigvis og med rette fremkalde stærke følelser i Danmark såvel som i andre lande, hvor arrerne fra krigens tid måske går endnu dybere. Tilstedeværelsen af disse følelser betyder lettere vilkår for en modagitation, som vi har været vidne til såvel i som udenfor dette høje ting. Det er vigtigt, at spørgsmålet om Tysklands inddragen som ligeberettiget partner i den vestlige samarbejdsreds betragtes nøgternt på baggrund af den udenrigspolitiske og militære udvikling, der har fundet sted siden den anden verdenskrigs afslutning, en udvikling, der på afgørende punkter har skuffet de forventninger, vi nærede dengang. Det første og afgørende træk i denne udvikling er, at Sovjetunionen og de østeuropæiske lande siden 1945 har opretholdt og udbygget deres militære styrke til et omfang, der ikke har noget historisk sidestykke, når det gælder fredstid, samtidig med at vestmagterne allerede i 1945 iværksatte en omfattende demobilisering. Jævnside hermed viste efterkrigstiden os en politik, der i det ene østeuropæiske land efter det andet medførte en totalitær styreform. Denne politik har hidtil hindret en løsning af det tyske og det østrigske spørgsmål. På samme måde har udnyttelsen af veto retten forhindret De Forenede Nationer i at blive den kollektive sikkerhedsorganisation, som vi havde håbet.

Det var denne udvikling, der gjorde det nødvendigt for de frie vestlige nationer at slutte sig sammen i et fælles værn om frihed og fred, den nordatlantiske alliance. Denne forsvarspagt har utvivlsomt straks fra første færd på afgørende måde bidraget til sikkerheden i Europa. Senere begivenheder gjorde det imidlertid klart, at Atlantenenes styrker på det europæiske fastland var utilstrækkelige på længere sigt til at opfylde paktens forsvarsmæssige formål. I efteråret 1950 opstod derfor tanken om at inddrage Vesttyskland i det vestlige forsvarsfællesskab. Planerne herom blev vedtaget på Atlantrådets møde i Bruxelles i december 1950 og tiltrådt af folketinget i februar 1951. Fra oprindelig at være en ren militær nødvendighed er Vesttysklands deltagelse, efterhånden som tiden er gået, uden at bestræbelserne for at opnå en tilfredsstillende varig ordning af hele det tyske spørgsmål har båret frugt, også blevet en politisk. Det måtte i det lange løb vise sig *uholdbart at opretholde besættelsesstyret i Vesttyskland*, og det er ligeledes uholdbart, at de allierede skal varetage forsvaret af